

ŠIFRA: ZH 17 44 5 L

šifra: ZH 17 44 5 L

status: naučna istraživanja

potrebna dozvola obrazac No 70900k

slučaj: 20030702P

napomena:

proklamovani koncept Opšte-civilnog-društva podrazumeva uvid i praćenje celokupnosti društvenog života sa ciljem otkrivanja i prepoznavanja zakonitosti koje omogućavaju dugoročno planiranje i usmeravanje tokova zajednice s krajnjim ciljem uspostavljanja i održavanja optimalnog društvenog stanja. U navedenom konceptu nužno je sagledavanje svih marginalnih mikro grupa odnosno pojedinca čije samostalno delovanje ima širi pozitivan ili češći negativan uticaj. psihometrijski pristup podrazumeva kalkulisanje svim segmentima u tekućem realitetu i futuru.

napomena 2:

slučaj 20030702P je u statusu privremene memorijske podrške. nakon prelaznog perioda nadležni organ odlučice o njegovom trajnom memorisanju u matricu ili brisanju.

napomena 3:

ukoliko lice/AI-entitet koje pristupa ovom slučaju nema potvrđenu dozvolu za naučna istraživanja dužno je odmah se isključiti bez daljeg učitavanja sadržaja i prijaviti svoj ulaz nadležnim kontrolnim organima.

prethodni postupak važi i za sve pristupe koji su posledica zadesnog pristupa.

učitavanje sadržaja

00

01

I POGLAVLJE

SADRŽI NEKE POJEDINOSTI I PRILIKE U KOJIMA JE OVAJ TEKST DOŠAO NA SVET, PREDSTAVLJENE NA VERODOSTOJAN NAČIN

Malo je potrebno za sreću. Možda samo ledeni kolač od belanca s rumom. Ipak, ponekad dobar kolač nije dovoljan. Žvakao sam samo jednu reč iz zaliha: krv. Polako, toliko polako da mi se zgadi. Sa druge strane zida mogao sam da bljesnem

i usahnem sise tih propalica. Bog mi nije dao saznanje da bih time učinio zlo, ali ta bestelesna misao za sve uzraste, koja se toliko puta pokazala dovoljna za lažno opravdanje usvojenih postupaka, nije me zavarala. Morao sam biti strpljiv. Na putu u strah ovog grada u najam, svlačenje narasle priče tek je predstojalo. Pred očima mi je promicalo ubrzano listanje tekstova, tokom automatskog pretraživanja tragača za večernjim vestima. Užasni ljudski zvuci izazvani bolom, dopirali su i dalje sa ulice. Na trenutak sam zatvorio oči, nalik čoveku obuzetom vrtoglavicom na ivici ambisa. Ponovo sam zauzdao želju da se sjurim dole u đavolov svetac i da nekoliko sledećih minuta provedem lomeći noseve metalnom šipkom. Verujem da postoje veštice koje zovu moje ime u takvim trenucima, nadajući se da ću poljubiti odraz moje želje A ti? U šta ti veruješ? I ko će kome biti pomoćnik? Ja – pisac, i ti – čitalac. I ko će biti čiji odjek? Moramo sačekati da to razaznamo. Da li se i ti sećaš vilenjaka koji je lovio ježeve između izniklih zelenih stabljika pšenice i kukuruza? Gledali smo vilenjaka kada su nam glasovi još bili dečiji. Da li je već tada jedan od proždrljivih lovaca u službi demona bezdna čekao i na nas, da odrastemo i zauzmemo mesto naših očeva, čiji su se pradedovi još sećali sezone jednog od velikih preloma, kada su se muve rojile na obezglavljenim, pomodrelim truplima a krematorijumi se crneli u snežnim olujama. Podsetnik na vidiku? I koliko slova u jednoj godini? Ili ništa ili grobari. Nadvremena prskalica koja raspršuje nizove generacija stabilizator je praznine trudnoće i rađanja od srca srcu, ali hleb nam je u rukama.

Kada su ljudski jauci zamukli, neko vreme se još čuo užasan lavež koji su ti jauci izazvali a onda je teška tišina prekrila ulice na obodu ukopanog grada. Nakon prekida u mojoj svesti, kasnonoćnu atmosferu u sobi ponovo su upotpunjavali zvuci psihodeličnog hipijevskog sna mrtvih favorita daleke prošlosti, dopirući iz zvučnika priključenih na kompjuter. Košulja mi se prilično isukala, tako da sam je ukljukao nazad u pantalone. Uznemirujuća je to pomisao: napisati poglavlje grada iščupanog srca. Algoritmi su prenosili električnu aktivnost mojih moždanih ćelija u komande kojima se kontroliše mini-video. Svojim mislima mogao sam upravljati uređajem pomoću nove neuro-proteze. Signalni procesor je prevodio sliku i tekst sa minijaturnog videa, prikačenog umesto naočara. Mozak je prepoznavao seriju signala i ujedno slao informacije implantima. Tekst i slika su stizali u moj mozak pomoću platinastih novih elektroda koje su itovremeno signalizirale moje naredbe. Pokušavao sam da održim korak sa novim svetom koji mi je izmicao i skoro me pregazio. Laskam li sebi? Obećanje koje nam je kraljevano i kraljstvo koje nam je obećano. Ne pitaj me ništa sada. Pomisli samo kako je čudesna sudbina Amelije Pulen. Amelija traga za ljubavlju i smislom života. Odrasta u specifičnoj, pomalo neorganizovanoj porodici. Počinje da radi kao konobarica u jednom pariskom lokalnu. Kontaktirajući s komšilukom i posetiocima lokala Amelija shvata da put do sreće počinje njenom inicijativom, spremnošću da krene ka drugima. Bio je to samo tračak nade onoga ko veruje da će uže pući trenutak ranije, pre nego što mu slomi vrat.

Kad je tragač obavio posao pogledao sam večernji telefakt. Pažnju mi je privukla jedna vest. Vratio sam telefakt na prvu, udarnu vest, aktivirao teleteks, snimio i arhivirao. Spustio sam neuro-protezu, ostavljajući da mi visi na vratu i žmirkajući prišao štampaču iz kojeg je virio isplaženi jezik hartije s odštampanim tekstom. Agencija *Arsenal* prenela je vest o tajanstvenoj epidemiji koja je ubila, za samo mesec dana, 44 osobe, prema saopštenju indijskih zvaničnika. Ekipe nacionalnog instituta za zarazne bolesti hitno je otputovala za Saharnpur, oblast u najnaseljenijoj indijskoj državi Utar Pradeš, kako bi ispitala uzroke i prirodu zaraze. Prema rečima pojedinih lekara, simptomi bolesti su glavobolja sa groznicom i ti simptomi ukazuju na japanski encefalitis koji prenose komarci. Zvaničnih potvrda, međutim, nije bilo.

Ta vest je bila još jedan delić u mozaiku overe mojih razmišljanja. Bolest još uvek privlači pažnju i izaziva strah. Zabeležio sam ispod odštampane vesti da je bolesno društveno telo, jedina preostala opasnost po ekonomski materijalizam upravljača skupovima ćelija koje čine telo. Nastojao sam da identifikujem rešenje problema zapleta koji neće poslužiti normalizaciji ponašanja sve do tačke preokreta kada se sled događaja mora usmeriti na stare, dobre šine koje vode sigurnim putem do predviđene stanice. To je zahtevalo da odredim delotvornu snagu promene. Bakterija-ljudožder je bila spremna za fiktionalni svet. Organizacija mora uspeti u jednom: uvući ćelije u priču i onda im ne ostaje ništa drugo osim da slede elemente zapleta. Kombinacija događaja mora se sprovesti vrlo pažljivo jer, bez obzira šta ćelije izaberu, izabraće pogrešno. Početni deo zapleta moraće biti preinačen u manje preteći oblik. Moj jedini uslov koji sam postavio Mrtvacu bio je da sve ostane u vremenu priče, bez žrtava u redovima ćelija i da, nakon kulminacije, sve opet usmerimo predvidljivim korakom, u formi reda, sprovođenjem zapleta na uobičajen probavljiv obrok svakodnevnice zamene umesto stvarne promene. Ćelije već uživaju u carstvu funkcija a mi ćemo pridodati još jednu. Mrtvac je u redovima Organizacije imao svoje fanatike-samoubice koji će poslužiti za širenje panike. Ti momci sprženog mozga od želatinastih kvadratića Lysergic Acid Diethylamide verovali su da će se, nakon smrti, uz malu pomoć njihovih prijatelja Beatlesa, moći prepustiti udaru na sva svoja čula, iza kojeg stoji nova svest o komunikaciji. Hladni sjaj i siguran pogodak. Likovi s funkcijom. Za Organizaciju će biti važno da ubedi masu ćelija da su upravljači ti koji ugrožavaju zdravlje i da su oni izazivači katastrofe. To je jedina mogućnost da se izazove pobuna ćelija, koje će želeti da povrate staro stanje. Nov, obećavajući početak predstave ozdravljenja nakon bolesti, biće sasvim primamljiv. To je jedini način kojim se može izazvati agresivnost ćelija da preduzmu drastične mere, nalik onome što su nekad ljudi zvali revolucija.

Morao sam zatvoriti prozor zbog vonja paljevine đubreta. Dole, iz Oka, sijale su krinke neonskog svetla. Malo toga je ostalo na obodu ukopanog grada. Starosedelaca gotovo da više i nema. Ostali su samo nomadi koji čekaju svoju

priliku da siđu dole i nastane se u Oku. Ko god se od vas nađe na obodu, žmirkajući zbog jakog sunca, dok vam koža odaje 50 grama vode na sat i dok se menja vaš sastav plazme i potkožnog tkiva, može videti samo urušene zgrade i osetiti smrad industrijske klanice u nepokretnom vazduhu. Odlučite li da skrenete s auto-puta E-5, koji se odmotava prema sledećem specijalizovanom geografskom džepu, i spustite se dole, u svežinu Oka, zaštićenog opnom, i parkirajte Sieru pred trgovinom delikatesne robe, predusretljivi prodavac brzo će vam predstaviti uobičajne putokaze za upoznavanje grada: deca različitog porekla idu u iste škole, navijaju za iste fudbalske ekipe i slušaju istu vrstu muzike. U to vreme njihovi roditelji obavljaju svakodnevne poslove u atmosferi uzajamne tolerancije. Mir i ljubav i onda plaćaš račun. Niko vam nikada neće spomenuti visoke poslove sive ekonomije belih okovratnika, rast društvene tolerancije prema devijacijama i sadržaje fine umetnosti autodestrukcije, ali Zeka Rodžer ima zaista veliki problem: ugledan magnat je ubijen i prvi na listi osumnjičenih je upravo on, jer je njegova žena, navodno, flertovala sa pokojnim magnatom. Zeki Rodžeru jedino može da pomogne detektiv koji, na žalost, mrzi crtane likove, jer ih smatra krivim za bratovljevju smrt. Gaće preko pantalona. Morate biti pažljiviji.

Uvek ta pažnja. Da, ja se mogu preobraziti u likove koje opisujem, ali koji je pravi? Taj pridev: pravi! I koliko ljudi živi u meni? Koliko različitosti? Da li sam tragao za samim sobom opisujući razne likove? I šta za mene znači opozicija centra i periferije? Pijaca je na očekivanoj strani u centralnoj zoni. Svestan sam metka u cevi, olovnog taloga teksta i istog Očenaša na Tajms skveru, u Oku o na nekim boljim sahranama. Da li je zauzimanje mog književnog stava rezultat provincijalizma ili svesno izabranog odstupanja od centralne pozicije? U međuvremenu: konzilijum nije oklevao. Svako je svoju bio-strunu instalirao u tačku otkrića. Doktor Slobodan Ilić je slavodobitno zinuo: – A? Ovaj operativni postupak doktor Ilić je objavio na sajt pod nazivom Ne daj da stane. I nije. I neće. Svet je nepotrošiv, ma gde bio, ali svet počinje s mračnim načelom i stoga sloboda zla je neophodna i za dinamizam ove priče. A? A, ne. Ne, prijatelju moj nepoznati. Mi nismo isti. Tvoja savest se ne ponaša kao moja savest. Nemoj ni pokušavati da je poistovećuješ sa mnom. Nisam tvoja slika i prilika. Proživio sam ekranizovanu Francuski iz 1815. godine: Edmond Dantes je plemenit i lep mlad mornar, zaljubljen u Mercedes, ali tri čoveka kuju zaveru protiv njega. Danglers, lopov koji želi da se dočepa njegovog zlata, Kaderus, koji želi ličnu osvetu i zli general Mondego, koji želi Mercedes za ženu. Njih trojica optužuju Edmonda za pljačku i to baš na dan njegovog venčanja i on biva zatvoren u zloglasnu tvrđavu Žato D'if. Tako je to bilo, ali da bi savladali vreme, moramo svojski zapeti. Kada sam rešio da se bacim u ovu gužvu od priče, prisećajući se svog života, brzo sam shvatio da je vraški teško rekonstruisati makar i jedan deo prošlosti. Tašta istina uvek mašta, obavijajući nas paučinastim nitima košmara, dok se poigrava sa nama, kao sa marionetama. Želimo li stići do nas samih i otkriti poneko uporište spoznaje, moramo putovati kroz jezik, sledeći

tragove koji nas vode u različitim smerovima. Tokom potrage spremi nišan i suspregni treperenje u mošnicama. Da li si se i upitao kakav će biti odnos između tebe i mene? Moramo biti pažljivi! Bežeći od kuće zbog nesrećne ljubavi prema nešto starijoj rođaci, jedan dečak iz Nanta, spremio se da zaplovi prema Indiji. Želeo je da rođaci nabavi ogrlicu od korala, koju je tražila kao dokaz ljubavi. Srećom, je uspeo da stigne dečaka u luci Penbef i vrati ga kući. U suzama, obraza natečenih od očevih šamara, dečak koji se zvao Žil Vern, deo je neobično obećanje: – Obećavam da ću od sada putovati samo u snovima!

Moramo biti pažljivi i paziti šta čitamo jer naši snovi zavise od toga. To je preporuka psihologa dr Marka Blegroua, koji je radio istraživanje na 10.000 članova javnih biblioteka da bi saznao da li su njihovi snovi povezani sa onim što čitaju. Dokrot Blegrou je ustanovio da ljudi koji više čitaju beletristiku imaju više bizarnih snova od onih koji uopšte ne čitaju. Ljudi koji čitaju fantastiku često sanjaju košmare a oni koji čitaju ljubavne romane imaju emocionalne snove. Blegrou je takođe otkrio da deca češće sanjaju i češće imaju košmare od odraslih. Sasvim je jasno da ti i ja moramo biti vrlo pažljivi. Uvek ta pažnja. I uvek Višnja Sever.

Ištipane uspomene. Da li sam je izneverio? Par, nepar – neko vreme je sve bilo u redu – dok je priroda upravljala. A onda. Korak po korak, i šta još dodati? Plus, minus – moja invalidska kolica, ali tada sam zamišljao da sam na tronu, bilo je to naše vreme; vreme na obodu ukopanog grada, grada koji je imao svoj avgust i brojive godine, daleko od našeg avgusta i septembra; bojive godine daleko od bilo kojih i bilo čega u ravnici. Od kada se Višnja spustila u Oko, moje vreme je postalo i tamo i ovde iz noći u noć, i bla, bla, bla, izgleda da je to naše nekadašnje, bilo tapkanje u mestu i jalovost uzajamne žrtve. Bez poljubaca za laku noć, Višnja je energično prekinula moju halucinaciju. U Maloj godini, tokom prelaznog stanja njene mesečnice, isprala me iz sebe. Bez bola. Svidelo se to meni ili ne. Pitaš se u čemu je razlika? Da li bi mi se više dopala bolna istinitost iskustva našeg raskida potvrđena u njenim očima? Možda. Višnja Sever je sada za mene šaputavi san uz pesme TINDERSTICKSA, koje prizivaju u sećanje roman Istoka sunca u kući mraka. Dobro, istina je da me ponekad nervirala. Pogotovu s tim njenim tripovima o mom sujeverju, ali, da su se njoj izdešavale sve one nakaze, promenila bi mišljenje. U paučini praznog trijumfa i u senkama sumnje, tamo gde odjekuju glasovi u vetru; između živih koji imaju čudne iluzije, a mrtav su račun, i tamne zaobilaznice za lažne svedoke, nalazi se bulevar demona, ali demoni imaju svoje vreme u ovoj priči nešto kasnije. Ti traumatični susreti na pomenutim bulevarima bili su iznenađenje za mene, ali i ti bi se iznenadio, kada bi znao, koliko ljudi proverava da li su zaključane sve brave, kada noću ostanu sami i koliko njih tada pali sva svetla u sobama.

Ako me pitaš za Organizaciju, postao sam njen član kada sam uspeo da se pomaknem iz stanja živuće smrti. Treba li reći razlog zbog kojeg rizikujem? Ti ga

već sigurno nazireš, a ja oprezan, ne dozvoljavam besplatan ulaz zmijama s crnim očima. Za sada odolevam i ne prepuštam se ponoćnom triku la folie. Taj trik je zver luksuza. Stojeći ispred ogledala video sam spartanstvo u svojim očima. Ne, nikada nisam mrk uz zlatno tamno. Šifra oglasa je Stranglers. Danima ljušt看 redosled. Prvo se odredi meta, zatim se stavi mamac i nakon toga se polako razapne mreža. Smrt nije jednaka za sve, ali jadne, prljave nakazice, dođite meni i ja ću vas utešiti. Pogledaj samo: samohrana majka dolazi sa svojom šestogodišnjom ćerkom u mali francuski grad. Otvaraju prodavnicu čokolade. Meštani ih dočekuju s rezervom, ali kada počnu da uživaju u poslasticama iz njihove radnje, njih dve postaju miljenice te francuske varošice. Moj naklon. Kao što ti rekoh, nikada nisam mrk uz zlatno tamno. Treba li reći razlog? U jednoj staroj knjizi, koju je napisao Eduard Sam, podvukao sam sledeće redove: "Bodler će se pojaviti na barikadama revolucionarne 1848. godine, s puškom u ruci... dok se skoro pouzdano može utvrditi da je likovao, jer je došao čas da se smakne gospodin Opik, a to je niko drugi do njegov bedni očuh, sasvim beznačajan za sudbinu revolucije i monarhije podjednako". Eto, što se tiče Bodlera. Verujem da i ti dobro znaš šta je bol i da znaš za male, povremene izdaje, ali ja ti želim pričati o doživljaju potpune, konačne izdaje, kada ostaneš napušten od bića za koje, moram priznati, sebično misliš da velikim delom predstavlja upravo tebe, bića za koje ti se čini da je nedeljivo od tvog sadržaja kojim je ispunjeno i s kojim se zajedništvo nikada nije dovodilo u pitanje. Bar ne sa tvoje strane, sve do trenutka kada nestaje tvoj zanos i to je najbolniji trenutak za koji znam. Zbog toga strpljivo čekam trenutak kada će se moje Brus Li lice brušeno Višnjom Sever i lišeno izraza straha zauvek, pojaviti pred magnatom, dok se njegova moć slama. Ni 10 rotoli exclusive carta igienica i 10 rotoli reine zelfstoffwatte i još 10 rotoli supersoft čiste celuloze u 2 veli colorata neće biti dovoljne Višnji, kada vidi kako njen čarni filmmajstor, magnat Velimir, Velja Manzanera, postaje šlogirani petlič. Eto, što se tiče mene.

02

komentari:

– problematika tekstualnog odeljka I POGLAVLJE detaljnije je iznesena u napomenama TXT 981.1.1SS - 991.1.234SSS.

zaključci: tipski program za praćenje i izučavanje psihometrijski relevantno devijantnih ponašanja jedinki tumači ga kao početno poglavlje ispovesti.

kontrolni potprogram prihvata ovaj stav s primedbom da je moguće i klasifikovanje u kome navedeni tekst ima ili reminiscencno interludijsko ili čak finalno mesto u sveukupnom tekstu.

za oba programa nesporni fakti jesu da je I POGLAVLJE na nivou značenjskih struktura koje onemogućavaju identifikaciju likova-junaka kako onoga koji govori u prvom licu jednine (u daljem izlaganju: I lice) tako i ostalih koje nedovoljno jasno određeno pominje što važi i za praćenje fizičkih dešavanja. izostavljeno je konkretizovanje i zaokruženo tipiziranje jedinki precizno označenje

mesta i njihovih geografskih koordinata dok su sekundarne karakteristike kao klima i vremenske prilike doba dana-noći arhitektura način odevanja i ostale potpuno izostavljene. sve to rezultira mogućnostima različitih tumačenja što u konačnom proizvodi haotičnost svojstvenu upravo primercima ljudske populacije osobito one sa nedovoljnim marginalnim ili neafirmativnim stavom prema Matrici i Artificial Inteligences.

– navođenje primera iz prošlomilenijumske istorije ljudske civilizacije umetnosti može se tumačiti kao potvrda navedenog negativnog stava prema M&AI jer je prevashodno afirmativno i bez kritičkog osvrta i otklona.

Ovakav stav i ponašanje mogu signalizirati i dublje psihološko-psihijatrijske poremećaje jedinke i lica što je indikativno simptomatski objašnjivo obzirom na njegove sklonosti prema pisanim sadržajima tzv literaturi koja se karakteriše i velikim količinski nemoguće odredivim uticajem unutrašnjih fantazama izazvanih kako urođenim predispozicijama tako i uticajem socijalnih faktora. o relevantnim radovima na temu psihologije-psihijatrije tzv umetničkog stvaranja i uticajima spoljnih i unutrašnjih faktora na njihovo razvijanje videti napomene ART 234.55.1.00XXX

02 - nastavak

istorija/kultura potprogram akcentirao je i obradio pitanje pojave Amelije Pulen u textu kao indikativno za moguća tumačenja asocijalnog ponašanja. film amelija pulen nastao na prelasku xx i xxi veka doživeo veliku popularnost i izazvao nastanak serije novih filmova koji neuspešno oponašaju original. Popularnost je verovatno uzrokovana dotada neuobičajenom kombinacijom standardizovanih obrazaca o neprilagođenom pojedincu o traganju za pravom ljubavlju i bizarnim karikaturalnim likovima kao i nesvakidašnjim humorno-ironijskim pomakom. gledalac se delimično može identifikovati sa junakinjom, ali uvek je svestan da je na vrednosnoj skali normalnosti iznad amelije što mu daje osećaj nadmoći. osetljiva ravnoteža pomenuta dva koncepta nije postignuta u sledećim filmovima koji su otvorenije insistirali na ovom odnosu što ih je činilo previše predvidivim i stoga neuspešnim.

kod: LDS 68-78

šifra-specijalna dozvola: ZS-IB 2003 XXL

upozorenje: sva lica bez dozvole imaju se o d m a h isključiti početak

sažetak: zasejavanje kulture

01. faktori sredine

02. faktori jedinki

zaplet

konflikt interesa seksualna tenzija-nadmoć-sila

dokazivi obrasci

vođa-podanici

fleksibilnost unutargrupnih odnosa

raspad grupa u ekstremnim uslovima

nepoznata individualnog reagovanja

kraj

upozorenje: sva lica bez dozvole morala su se o d m a h isključiti.

dostizanje do ovog nivoa povlači odgovornost po čl. 22-3/6 ZKP LJ/AI.

žalba ne zadržava izvršenje

(Odlomak iz zajedničkog romana)

Prvi put objavljeno u Internacionalnoj reviji „Signal“, br. 28-29-30, 2004.